

Forøgelse af det saaledes fastsatte Antal Politibetjente kan med Justitsministerens Samtykke finde Sted, naar vedkommende Købstad eller Amsraad bevilger de dertil fornødne Midler. Om Politimestrenes Virksomhed og Opgaver se Nr. 6 og 9.

11. Sagførervæset. Hovedprinciperne i den nuværende Ordning af Sagførervæset fastholdes. Saaledes skal Adgangen til at blive Sagfører fremdeles staa aaben for enhver, der fyldestgør visse almindelige Betingelser. Sagførerne inddeles i 3 Klasser, Højesteretssagførere, Landsretssagførere og Underretssagførere, i det væsentlige svarende til den nuværende Inddeling af Sagførerne i Højesterets-, Overrets- og Underretssagførere. Der indføres ingen almindelig „Sagførertvang“ i den Forstand, at Folk skulle være udelukkede fra selv at føre deres Sager; kun gives der Højesteret og Landsret Beføjelse til at afvise en Part, hvis Processkrifter findes uforstaaelige, eller som under den mundtlige Forhandling viser sig ude af Stand til at fremstille Sagen med tilbørlig Ro og Klarhed, og tilkendegive ham, at han maa lade en Sagfører møde for sig. Paa den anden Side bevares „Sagførernes Eneret“ til at benyttes som Rettergangsfuldmægtige af Folk, der ikke kunne eller ikke ville føre deres Sag selv, i omtrent samme Omfang som hidtil. Sagførerne skulle lige saa lidt som hidtil betragtes udelukkende som private Næringsdrivende; de staa som offentlig autoriserede Tillidsmænd i Retsplejens Tjeneste med et særligt Ansvar over for det offentlige, hvilket navnlig viser sin Virkning deri, at Straffelovens Kap. XIII om Forbrydelser i Embedsforhold kan bringes til Anvendelse paa dem i Overensstemmelse med nævnte Lovs § 144. Som de væsentligste Forandringer i de nugældende Regler vedrørende Sagførervæset kunne nævnes følgende, af hvilke nogle staa i nær Sammenhæng med Indførelsen af mundtlig Procedure og Forandringerne i Retsorganisationen: Fremtidig skal ikke blot den, der ønsker Beskikkelse som Højesteretssagfører, aflægge Prøve for Højesteret, men endvidere skal enhver, der ønsker Beskikkelse som Landsretssagfører, aflægge Prøve for Landsret. — Sagførere udelukkes fra under Domssager at give Møde ved deres Fuldmægtig, naar mundtlig Forhandling finder Sted. — De Stillinger, der give Adgang til Sagførerbeskikkelse, ere til Dels andre end efter gældende Ret. — Der aabnes Adgang for Kvinder til at blive Sagførerfuldmægtige og Sagførere. — Fuldmægtigvirksomhed skal, for at give Adgang til Sagførerbeskikkelse, være udøvet i mindst 5 Aar og ikke blot som nu i mindst 3 Aar, hvorhos af de 5 Aar mindst de 2 Aar skulle være hos samme Principal eller ved samme Embede. — Sagførernes Eneret beskyttes ved noget stærkere Midler end nu, paa den anden Side gives en noget større Adgang end efter gældende Ret til at hindre uhæderlige eller uvederhæftige Sagførere i at fortsætte deres Sagførervirksomhed. — Der gives i Tilfælde af Strid mellem en Sagfører og dennes Klient Retten Beføjelse til at skønne over Sagførersalærers Rimelighed, selv om Overenskomst om Salærrets Størrelse er indgaaet i Forvejen.

De nuværende Sagførere ligestilles Sagførerne i den ny Ordning tilsvarende Klasse.

12. Forligsvæset. Den nuværende Forligsmægling med Overtalelsesforsøg for lukkede Døre og med Forbud mod Bevisførelse angaaende, hvad der af Parterne tilstaaes eller foreslaas under Mæglingen, er i sig selv næppe længere tidssvarende og i alt Fald ganske uoverensstemmende med det Offentlighedsprincip, der i Forening med Mundtligheden skal gennemføres i hele Retsplejen. Den foraarsager derhos —